

BEPIIE EN MIENTJE

Uit het leven van twee zusjes.
Voor jonge kinderen.
door
BETSY.

NIJCKERK G. P. G. HILLENBACH

BEPPIE EN MIENTJE

Uit het leven van twee zusjes.

Voor jonge kinderen.

door
BETSY.

BEPPIE EN MIENTJE

Uit het leven van twee zusjes

VOOR JONGE KINDEREN

DOOR

B E T S Y

NIJKERK -- G. F. CALLENBACH.

I.

Beppie en Mientje waren zusjes, dat kon iedereen dadelijk zien, zóó sprekend leken ze op elkaar. Ze hadden alles eender: oogjes, neusje, mondje, tot de glanzige, blonde krulletjes, die in hun mollig nekje hingen, toe. Alleen was bij Beppie alles een beetje groeter dan bij Mientje; want Bep was ruim vier jaar ouder, — ze was even negen en Mientje haast vijf, — en dus had bij haar alles vier jaar langer tijd gehad om te groeien.

Als ze lachten kwam er in elk van de vier roode, ronde wangetjes een aardig, guitig kuiltje; en dat gebeurde nogal eens, want hun gezichtjes stonden in den regel vroolijk, behalve als er iets naars gebeurde; bijvoorbeeld als een van de poppen een neus of arm brak, of Karo, de hond, weg was. Dan was het: huilen geen gebrek, bij Beppie net zoo goed als bij Mientje. Maar zulke dingen zijn dan ook al bijzonder verdrietig voor een mensch.

Ze hielden veel van elkaar, de zusjes; en bij Beppie, die natuurlijk ook vier jaar wijzer was, en dat best weten wilde, had die liefde iets zorgzaams, iets moederlijks, o, zoo aardig om te zien. Pa en Ma hadden er altijd schik om samen, en andere menschen ook, zoo moedertjesachtig als die kleine Bep soms doen kon.

Als ze bijvoorbeeld in den tuin aan het spelen en

draven waren, en Mientje viel, dan was Beppie er dadelijk bij om haar op te helpen, en de aarde van handjes en kleertjes af te slaan, lachend, met grappige uitroepjes, om te beduiden dat het „niets” was. En als zus onder die bedrijven dan toch een lipje trok, omdat ze zich toch wel pijn gedaan had, dan kreeg ze gauw een zoentje. „Dan voel je 't niet meer,” zei Bep. En 't leek heusch wel of het waar was, want dadelijk lachte zus dan weer.

En zoo waren er nog een heeleboel andere dingetjes, te veel om te noemen, waarin het telkens uitkwam wat een zorgje Beppie voor haar zusje was.

Toch kon het met dat al ook wel eens oorlog zijn tusschen de zusjes. Maar stijfkopjes waren ze geen van beiden; en als vader of moeder er maar even bij kwam, was de vrede altijd in een ommezentje hersteld.

't Gebeurde gelukkig ook niet dikwijls, dat kibbelen, dat moet ik er bij zeggen. Maar ééns deed zus toch iets, waar Bep verschrikkelijk boos om was. 't Was wel bij ongeluk, maar dat maakte de zaak voor Beppie niets minder erg.

't Gebeurde zóó:

Beppie had een bloempot met een mooie geranium er in; een echt gezonde plant, met flinken stam, groote, frissche bladeren, en een dikke bloentros er aan; of liever, het moest een bloentros worden; voor 't oogenblik was het alles nog knop.

Er stonden in den tuin nog wel meer mooie geraniums; nóg mooiere zelfs; maar, en dat was juist het aardige er van, *deze* had Beppie, met een beetje hulp

van den tuinman, heelemaal zelf gekweekt, van dat het als een klein stekje in de aarde gezet was. En wat je zoo van klein af opkweekt, en dag aan dag met de grootste trouw verzorgt, daar krijg je hart voor, dat krijg je lief.

Beppie had haar geranium ook lief; háást had ik gezegd, zooals een moeder haar kindje liefheeft. Ze had dat kleine stekje al grooter en dikker zien worden. Ze had het takjes en blaadjes zien krijgen, en kende elk uitspruitseltje er aan. En toen de eerste bloemknopjes zich vertoonden, jubelde ze 't uit van blijdschap, en liep ze er mee van den een naar den ander, om het te laten bewonderen.

Die knopjes werden ook alweer met den dag grooter; en Beppie verheugde zich al bij de gedachte, hoe mooi het staan zou, als straks al die knopjes bloemen zouden zijn. Het moest een donker-roode worden, had de tuinman gezegd. En ja, op een goeden morgen kwam er door het groen van de grootste knopjes al een puntje rood kijken. Zus stond er bij toen Beppie het ontdekte, en juichte er even hartelijk om als zij. En toen Grootma 's middags kwam, was het kleine ding zóó verlangend haar het hengljk nieuws van Beppie's potje mee te deelen, dat ze, heelemaal vergetend dat ze er niet áán mocht komen, naar de veranda liep, waar het in een zonnig hoekje op de poppetafel stond, en er mee kwam aandragen, om het Oma met eigen oogen te laten zien.

Maar, o wee! In haar ijver struikelde ze over een van de rieten voetbankjes, die in de veranda stonden, en — plof! — daar lag ze, met bloempot en al. Zij zelf was gelukkig nog heel; maar de pot, die juist op

den dorpelrand terecht was gekomen, lag in scherven.

Ma en Oma, die dadelijk verschrikt kwamen toeschieten, hadden nog een stille hoop dat de plant er goed afgekomen zou zijn. Maar jawel! De stam stond nog wel fier rechtop, en de blaren zaten er nog wel allemaal aan, maar een van de bloemstengels was geknakt, juist de langste, met het rood. Treurig hing het boveneinde naar omlaag, met al de lieve knopjes. Arme knopjes! Nu zouden ze nooit opengaan.

Beppie kwam juist uit school toen Ma, met een bedrukt gezicht, met het bekijken van de ongelukkige plant, en Oma met het sussen van het schreiende Mientje bezig was.

Beppie's verdriet te beschrijven, toen ze tot besef kwam van wat er gebeurd was, — neen, we zullen het maar niet probeeren. Het arme kind was wanhopig, en boos. Ja, óók boos, op zus, o, zoo erg. En of Grootma haar al zocht te troosten, en Ma al zeide dat zus het niet helpen kon, en er zelf zoo'n verdriet van had, het hielp allemaal niets.

„Wat hoeft ze er áán te zitten met haar handen! Ze wist dat ze niet mócht!” snikte Beppie. En toen zus, berouwvol, met betraande oogjes naar haar toekwam en haar mondje toestak, om het „af te zoenen,” stootte Bep haar van zich met een heftig: „Weg! Ik wil je niet meer zien, akelig kind!”

Ach, wat was Beppie later bedroefd om die booze woorden tegen haar zusje! Net zoo bedroefd, neen, nóg bedroefder dan om haar geknakte geranium.

Een dag of wat later zat Bep 's morgens haar laarsjes aan te rijgen, heel stil, voor Mientje, want die was een beetje ziek, zei Ma. Ze was den vorigen dag al wat hangerig en 's nachts erg onrustig geweest. Nu sliep ze; maar haar hoofdje gloeide en haar wangetjes zagen vuurrood.

Ma dacht: zware kou, en zou er haar maar een paar dagen inhouden. Dat speet Bep, want het was Zaterdag, en dan mochten ze 's middags altijd met hun beidjes naar Oma toe.

Nu zou ze maar alléén naar Oma gaan. Of neen, ze zou óók maar niet gaan, en liever bij zus blijven. Zus was een poos geleden ook eens zoo verkouden geweest, en toen was ze bij haar bed komen zitten, en had ze haar plaatjes laten kijken, en er van verteld. Dat had zus toen erg prettig gevonden; en nu zou ze 't ook weer doen als ze uit school kwam, en ze mocht van Ma. Boos was ze al lang niet meer op zus. O, neen! Ze was dienzelfden middag nog goed op haar geworden. Het speet haar nog wel erg van haar geranium; maar Pa had 'm netjes in een anderen pot gezet; en de tuinman had gezegd, dat ie nog meer knoppen kreeg, en nog wel heel mooi zou worden.

Onder het aankleeden keek ze al eens naar het ledikantje, of zus nog niet wakker werd. Ze had het haar vast willen beloven van 's middags. Maar de oogjes bleven al maar dicht; en toen Bep klaar was, sloop ze op haar teenen de kamer uit, om beneden haar

boterham te gaan eten en dan naar school te gaan. Ze had zus niet eens een dagzoen kunnen geven.

Om twaalf uur stond Pa haar bij de school op te wachten.

Bep kreeg Pa dadelijk in het oog, en kwam hem tegemoet gesprongen, met een blij gezichtje.

„Dag Pap!” riep ze. „Komt u me halen?”

„Ja,” zei Pa. „Ik kom je vertellen, dat je bij Oma koffie mag gaan drinken. Wat zeg je daarvan?”

Bep gaf niet dadelijk antwoord. Ze wist zelf niet wat ze er van zeggen moest. Ze vond het wel heel prettig, koffiedrinken bij Oma; maar het zou zoo saai zijn voor Mientje, als ze zoo lang wegbleef. „Ik had net den heelen middag bij zus willen blijven,” zei ze. „Plaatjes met haar kijken, en zoo.”

„Daar zou zusje nu tòch geen zin in hebben, vrouwtje,” zei Pa. „Zus is ziek. Ik denk dat ze roodvonk krijgt.”

„O, Pa! En mag ik dan niet naar school?” vroeg Beppie.

„Ja, dat wel. Als zus het krijgt, mag je bij Oma *blijven*, net zoolang tot ze beter is.”

„Ja, Pa? Slapen ook?”

„Ja, zeker. Logeeren.”

„Hè, lekker!” riep Bep. Ze was graag bij Oma. En dan logeeren! Het vooruitzicht lachte haar zóó toe, dat ze heelemaal vergat, hoe treurig de reden zou zijn.

Maar 's avonds, toen Pa was wezen zeggen, dat het roodvonk was, — en Pa wist het, want hij was zelf dokter, — toen vond ze 't toch wel een beetje vreemd, naar bed te gaan zonder Maatje en zus „goeden nacht” te hebben gekust; net of ze iets heel noodigs vergeten

had. Ze zou nu hun portretten, die op Oma's tafeltje stonden, maar een nachtzoen geven. Eerst Ma. Pa hoefde niet; die had er daar straks al een op zijn heuschen mond gehad. Zoo. Nu zus. Hè, wat voelde dat glas koud aan haar warme lipjes!

't Deed haar denken aan den kleinen broer toen hij dood was. Die voelde net zoo akelig koud toen ze hem haar laatste kusje gaf.

Toen Bep een oogenblikje later voor het groote bed op haar knietjes lag, bad ze of zus maar weer gauw beter mocht worden. En toen ze er inlag, zei Oma: „Slaap maar lekker, kindje! Straks kom ik ook.”

Maar dat laatste gezegde maakte dat Beppie juist haar best deed om *niet* te slapen. Ze vond het veel aardiger om wakker te zijn als Oma kwam, en in bed nog een beetje saampjes te praten.

Met groote oogen bleef ze in het half-donker liggen rondkijken in Grootma's slaapkamer. Ze maakte gezichten uit de bloemen van het behang, telde de kwastjes van de gordijnfranje, bestudeerde wat er zooal op den schoorsteenmantel stond, en liet zoo achtereenvolgens langs alles haar blik glijden, tot die eindelijk rusten bleef op het tafeltje, met de portretten er op.

De standaardjes kon ze nog duidelijk onderscheiden, maar de portretten die er inzaten niet meer; daarvoor was het te donker. Maar ze wist wel uit haar hoofd hoe 't was. In dat ééne zat Pa; en in dat andere Ma; en in het middelste zij met Mientje, op één portretje. Dat was nog maar heel kort geleden gedaan, stilletjes, voor Pa's verjaardag. Pa was er erg blij mee toen hij het kreeg, en al de menschen vonden het mooi. Mientje zat op

een hek, en zij stond er naast, met den arm om haar heen, en hun hoofden tegen elkander. Zóó had Maatje het willen hebben, en zoo had de meneer, die het doen moest, ze toen gezet. Het was wel driemaal overgedaan, omdat zus telkens niet stil had gezeten. Maar eindelijk was het toch goed. — Van broer was er geen portretje. Dat speet Maatje zoo. Maar broer was ook nog zoo heel klein, toen hij stierf. Eén maandje pas. Hij had nog nergens verstand van, en wist niet eens dat ze een zusje van hem was. Maar ze hield toch al o, zoo veel van hem, en was erg bedroefd toen hij dood was. Ze wist nog goed hoe ze gehuild had, toen hij in het kleine kistje lag. Maar als zus dood ging, — hè, dat zou ze, geloofde ze, nóg akeliger vinden. Met zus kon je al zoo prettig praten en spelen. — Naar dat ze ziek was. Roodvonk kon soms wel erg zijn. Een poos geleden was er een kind aan gestorven. Dat had ze onthouden, omdat Pa er net onder 't eten bij geroepen was. — O, als zus er nu ook eens aan stierf! Dan zou ze ook in een kistje gelegd worden, net als broer. En dan zouden ze haar naar het kerkhof brengen, terwijl zij hier bij Oma was. En als ze dan thuis kwam, zou zus weg zijn, heelemaal weg! Dan zou ze haar in geen ééne kamer meer vinden.

En op eens was Beppie met haar gedachten weer thuis, in de tuinkamer met de veranda. Ze zag Maatje weer staan, met haar verongelukte geranium in de hand, en op den grond lagen scherven van den pot, en aarde. Mientje kwam huilende naar haar toe, om haar af te zoenen. Maar zij gaf haar een duw en zei: „Weg! Ik wil je niet meer zien, akelig kind!” —

Bep had er na dien tijd nooit meer aan gedacht; ze was die booze woorden heelemaal vergeten. Maar nu zag ze 't in eens alles weer gebeuren, precies als toen. „Weg; ik wil je niet meer zien!” Ja, dat had ze gezegd. Hè, hoe had ze toch zoo akelig kunnen doen tegen haar lieve zusje, daar ze zooveel van hield! Toen zijzelf laatst Maatjes horloge, waar ze ook niet aan mocht zitten, kapot had laten vallen, was Ma niet half zoo boos op háár geweest.

Beppie vond het heel slecht dat ze zoo gedaan had. Maatje zei altijd dat ze lief voor elkaar moesten wezen. Dat had de Heere Jezus zelf gezegd, zei Ma. Zou de Heer er boos om zijn? O, als zus nu eens dood ging, en ze haar *heusch* niet meer zien zou! Ze had haar van morgen niet eens een dagkusje kunnen geven, toen ze naar school ging. En daar straks, op dat glas, — hu! dat voelde net als broer.

O, Beppie werd zoo bang; zoo bang dat zus óók zou sterven, voor haar straf, omdat ze dat tegen haar gezegd had. Die gedachte maakte haar zóó angstig, dat ze niet langer stil kon blijven liggen zoo alleen. Ze vloog overeind in het groote bed, en jammerde: „Oma! Oma! Omaatje dan!” — En toen niemand haar hoorde, liet ze zich er uit glijden, en liep ze naar beneden, zoo maar, op haar bloote voetjes, in haar nachtjapon. Ze wou naar huis, naar zus. Ze wou zus gaan zeggen, dat ze 't niet zoo gemeend had.

Grootma, die rustig de krant zat te lezen, schrikte toen opeens de kamerdeur zoo wild openging, en Bep zoo huilende kwam binnen geloopt. Ze dacht dat haar klein logéetje al goed en wel sliep. En toen Beppie, op de vraag wat haar scheelde, klaagde dat ze naar huis wilde, wist de goede Grootma heelemaal niet meer wat er van te denken. Ze nam het schreiende kind op haar schoot, sloeg haar japon over de bloote beentjes, voor het koud worden, en zoo, in Oma's arm geleund, moest Beppie vertellen waarom ze nu in eens naar huis wilde.

Snikkend kwam het er uit, wel wat verward; maar toen ze klaar was, had Grootma er toch alles van begrepen. Zij was er immers zelf bij geweest, bij dat ongeluk met de geranium.

Nu was het Grootma's beurt om te spreken, en ze vond dat ze met een troostwoordje beginnen moest. De arme Beppie was zoo bitter bedroefd.

Ze had het zoo kwaad niet gemeend; neen, dat wist Oma wel beter. Daarvoor had ze haar zusje veel te lief. Maar ze was boos geworden, omdat haar mooie bloempot gevallen was; en toen had ze, zonder er bij te denken, die leelijke woorden gezegd. Ja, juist, zóó was het gegaan. „En zie je, kindje,” zei Oma verder, „dat was héél verkeerd van je. We *mogen* niet boos op elkaar worden en onvriendelijke dingen zeggen. Dat wil de Heer niet. De Heere Jezus was altijd goed en vriendelijk toen Hij op aarde onder de menschen leefde, al deden de menschen Hem nóg zooveel verdriet. Je

kent toch het versje nog wel, dat je laatst voor me gezongen hebt: *Zijn woorden waren vriendelijk, Zijn stem was altijd zoet?* Nu, en zoo zachtmoedig wil de lieve Heiland nu dat *wij* ook zijn zullen. *Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben*, zegt de Heer tot de menschen; tot kleine menschjes, zooals jij bent, ook. 't Bedroeft den Heer als de kinderen zoo boos en onvriendelijk doen. Maar als Hij ziet dat ze er bedroefd over zijn en er berouw van hebben, dan verheugt de Heer zich, en dan wil Hij het hun, o, zoo graag vergeven, als ze 't Hem vragen."

„Laten we 't nu vragen, Oma," kwam er bedrukt. En de kleine handen vouwden zich al.

Oma vouwde de hare ook; en Beppie luisterde, eerbiedig, met gesloten oogjes, naar alles wat Oma aan den Heer van haar vertellen en voor haar vragen ging.

't Was een belijden van schuld en een smeeken om vergeving, in kindertaal, alles net zooals 't in Beppie's hartje was. En al had Bep zelf geen woordje mee gesproken, toch had ze nooit hartelijker gebeden dan nu, want haar kleine hart zeide *Amen* op elk woord van Oma.

„Zou zus dood gaan?" vroeg ze, toen Grootma ook *Amen* had gezegd.

„Niet als een straf voor het kwaad dat je gedaan hebt, kindje." troostte Oma. „De lieve Heiland heeft zelf de straf voor onze zonden gedragen, toen Hij voor ons stierf aan het kruis. Zoo lief heeft Hij de menschen. Maar de Heer zou het om wijze redenen, die wij niet begrijpen kunnen, wel eens goed kunnen vinden om zusje vroeg naar den Hemel te roepen, net als broer. Maar we willen hopen dat ze bij ons mag blijven, hé?"

Willen we dat ook nog eens samen vragen?"

Dat wilde Beppie graag; en na het bidden was al haar onrust verdwenen. Aan naar-huis-gaan scheen ze heel niet meer te denken. Welgemoed liet ze zich weer naar bed brengen. En toen Oma een poosje later nog eens kwam kijken, lag ze lekkertjes te slapen.

Toen ze den volgenden morgen opstond, was er al een boodschap van thuis, dat het met Mientje zoo goed ging, als men in de gegeven omstandigheden kon wenschen. 't Was maar een lichte graad van roodvonk; en Pa, die trouw elken dag kwam vertellen hoe 't ging, geloofde dat ze wel gauw weer beter zou zijn.

En dat was gelukkig waar. De Heer verhoorde de gebeden, ook de gebeden van Beppie, die gedurig voor het zieke zusje werden opgezonden; en na verloop van eenige weken mocht Bep weer naar huis.

Bep had prettig bij Oma gelogeerd. Maar, o, die blijdschap, toen ze voor 't eerst weer thuiskwam, en Mientje, ook blij dat ze haar speelkameraadje weer had, haar met een vroolijk gezichtje tegemoet geloopt kwam! Zooals de zusjes elkaar toen pakten!

Maar Bep deed nog meer om haar blijdschap te toonen. Haar geranium, die mee uit logeeren was geweest, had in dien tijd weer nieuwe knoppen gekregen, en stond nu in vollen bloei.

„O, hoe mooi!" riep Mientje, toen Bep haar liet zien hoeveel bloemen er aanzaten; en in haar opgetogenheid stak ze er de handjes al naar uit. Maar ze trok ze even gauw terug en zei: „O, neen; dan valt ie misschien weer."

Toen kreeg Beppie in eens een gedachte. Even nog

zag ze haar bloempot, toen haar zusje aan. En toen kwam er, gul en vroolijk: „Daar zus! *Jij* mag 'm. Omdat je weer beter bent. Goed?” — En toen Mientje haar aankeek of ze 't niet gelooven wilde, zei ze 't nog eens: „Ja, echt; *jij* mag 'm. We zullen er samen voor zorgen, hè? Want, zie je, dat zou je alleen nog niet kunnen. Maar hij is nu van jou.”

„O!” riep zus. Nu geloofde ze 't; en met een stralend gezichtje ging ze 't Maatje vertellen.

Lachend keek Beppie haar na, zoo blij of ze zelf iets *gekregen* in plaats van *weggegeven* had. Ze had een gevoel of ze nu alles weer heelemaal goedge maakt had bij haar zusje.

Toen ze 's avonds voor haar eigen ledikantje lag, dankte ze den Heer, dat zus niet gestorven was.

IV.

De zomermaanden waren verder prettig voorbij gegaan, en nu was het winter.

Er was geen enkel bloempje meer in den tuin, geen enkel groen blaadje meer aan de boomen.

Met Mientjes geranium was het, ondanks de beste zorgen der zusjes, ook al lang gedaan. Maar de rozen op hun wangen bleven ook in de winterkou maar doorbloeien. Die zagen er zelfs frisscher uit dan ooit, vooral wanneer ze pas van buiten kwamen; want ze mochten

's winters, bij mooi weer en warmpjes gekleed, even goed in den tuin spelen als 's zomers. Dat was gezond, zei Pa.

's Zaterdagmiddags gingen ze nog altijd trouw met hun beidjes naar Grootnana. Dat was zoo de gewoonte, en de goede oude dame rekende er al op. Zoodra Beppie uit school was, en ze hun twaalf-uurtje genuttigd hadden, gingen de zusjes er samen op uit. Ma durfde dat best te vertrouwen; want het was nooit druk op het kleine dorp, waar ze woonden, en het was niet ver naar Grootna. 't Is wel waar dat je, om een ongeluk te krijgen, juist niet altijd ver behoeft te loopen, maar we weten, Bep paste altijd heel goed op zus.

Nu was het weer Zaterdag. De klok wees één; de boterhammen zaten er in, en daar gingen de zusjes.

Bijzonder mooi weer was het niet. De lucht had den heelen morgen al grauw gezien; en nauwelijks waren ze een eindje op weg, of het begon te sneeuwen.

De kinderen vonden het heerlijk. Welk kind loopt er nu niet graag in de sneeuw! Ze vonden het zoo aardig, alles zoo wit te zien worden. Nu, dat is ook een mooi gezicht, vooral buiten. En zelf wit te worden, dat vonden ze 't aardigst van al.

„Sneeuw! Sneeuw!” juichte Mientje, zoodra de eerste vlokken vielen. En in haar verbeelding lag de tuin al vol, en waren ze al aan een groote sneeuwpop bezig.

„Kapelletjes!” riep Beppie, haar handen ophoudend. „Allemaal mooie witte kapelletjes!”

„Die mogen we wel vangen!” zei zus, met een gerust geweten. De zomerkapellen, die zoo vroolijk in den tuin rondvlogen, en zoo'n schik met de bloemen hadden,

mochten ze *niet* vangen, waarschuwde Maatje altijd.

„Wel ja!” zei Bep. „Dit zijn maar sneeuwkapelletjes; die voelen er niets van. Kijk 's! Ik heb mijn handen al vol!”

Beppie had dikke wollen handschoenen aan, daar bleven de vlokken mooi groot op liggen. Maar zus had bloote handjes, die aldoor warmpjes in haar mof hadden gezeten; en zoodra de lichte vlokjes daarmee in aanraking kwamen, smolten ze weg.

„Ze willen niet bij me blijven!” riep ze lachend.

„Dan moet je ze wat stijver vasthouden,” raadde Beppie met een schalksch gezicht.

Het onnoozele Mientje liet zich beetnemen, en kneep haar handjes zoo stijf mogelijk dicht. Toen smolt de sneeuw natuurlijk nóg gauwer. En Bep aan het uitsliepen, omdat zus zich zoo foppen liet. Toen kwam ze op eens:

„Ik weet een raadseltje, zus! *Ik heb een wit dingetje in mijn hand. Hoe stijver ik het vasthoud, hoe eerder ik het kwijt ben.* Ra, ra, wat is dat?”

„Ik weet het! Sneeuw!” riep Mientje.

„Ja; een *sneeuwvlok*,” verbeterde Bep. „We zullen het Oma ook eens opgeven; zien of die het ook zoo gauw raadt.”

Dat vond zus aardig. Ze wilde zelf ook een raadsel verzinnen voor Oma; maar ze kon er geen vinden, hoe ze ook dacht.

„Daar ben jij ook nog te klein voor,” legde Beppie uit. En daar troostte zij zich toen maar mee.

De kapelletjes kwamen intusschen in al dichter drommen aangevlogen. De wind joeg ze den zusjes vlak in

het gezicht. Maar dat vonden ze juist echt. Ze schaterden 't uit, zoo'n pret als ze hadden, en bleven veel langer onderweg dan noodig was, net als Roodkapje in 't sprookje. Maar er kwam gelukkig geen wolf, en zij mochten wel wat spelen, want ze hadden geen haast.

Eindelijk stonden ze bij Grootma voor de deur, heelemaal wit, behalve hun frissche, roode gezichtjes.

Jaan, de meid, die hun opendeed, hielp ze lachend de sneeuw van mutsjes en manteltjes schudden; en toen ze tot besluit hun kleine voeten, die ook vol zaten, flink hadden afgestampt, mochten ze de kamer binnen gaan, waar Grootma hen in haar leunstoel bij een vroolijk vuurtje wachtte.

En op de tafel wachtte hun nog meer. Jaan had flensjes gebakken, daar hielden ze zooveel van; en het gezicht daarvan verrastte hen zóó, dat Beppie heelemaal vergat om Oma haar raadsel op te geven. Ze dansten om de tafel en mochten dadelijk gaan eten. Maar toen de flensjes op waren, en ze bij Grootma aan het raam kwamen zitten, dacht Bep er in eens weer aan.

„Oma,” vroeg ze, „wil ik u eens een raadseltje opgeven? 't Is een héél nieuw. Ik heb het zelf verzonnen.”

„Ja, dat is goed,” zei Oma; „doe dat eens.”

En daar kwam het. Zus, in gespannen verwachting, keek, terwijl Beppie het zeide, beurtelings haar zusje en Oma aan.

Oma zat aandachtig te luisteren, en herhaalde langzaam: „*Ik heb een wit dingetje in mijn hand . . . Hoe stijver ik het vasthoud hoe eerder ik het kwijt ben.* — Stil, laat me eens goed denken. — Wel, een *ei*!”

„Mis! Mis!” riepen de zusjes om 't hardst.

„Niet?” zei Oma verwonderd. „Maar een ei is toch wit. En als ik het heel stijf vasthoud, knijp ik het toch fijn. En dan ben ik het natuurlijk kwijt.”

„Wel neen, Oma, dan bent u het nog niet kwijt,” meende Beppie. „Dan hebt u een *fijngeknepen* ei in uw hand.”

„Ja, schalkje; daar heb jij gelijk in,” lachte Oma. Maar zoo'n *fijngeknepen* ei is niet meer te gebruiken. En of ik nu een ding kwijt ben of niet gebruiken kan, dat komt, zou ik zeggen, al zoowat op hetzelfde neer.”

Tegen *deze* redeneering wist Beppie niets in te brengen. Maar Oma had het toch niet geraden, zei ze. Het was heel wat anders.

„Ik heb het dadelijk geraden!” riep zus triomfantelijk met haar schelle stemmetje. „Wil ik het u zeggen, Oma?”

„Nee, nee!” verbood Bep, haastig haar hand op zusjes mond leggend. „Niets zeggen. Oma moet het raden.”

Oma zelf wilde het ook zoo gauw niet opgeven, en ging opnieuw aan het denken. De zusjes hadden onderwijl den grootsten schik dat *zij* nu toch eens iets wisten, wat *Oma* niet wist.

Dat duurde zoo een poosje, tot Grootma, wier oog op de sneeuw viel, die nog altijd, doch nu in fijner vlokjes, door de lucht dwarrelde, opeens uitriep: „Nu weet ik het, geloof ik! — Een *sneeuwvlok!* — Heb ik het geraden?”

„Ja, ja!” juichte Mientje. „Maar toch niet zoo gauw als ik!”

„Vindt u het een aardig raadseltje, Oma?” vroeg Beppie.

„Heel aardig,” zei Oma. „En nog het aardigst er van, dat je 't zelf hebt bedacht. Hoe ben je daar zoo op gekomen?”

Beppie vertelde hoe het gegaan was. En nu moest Grootma toch ook lachen, dat zus zoo dom was geweest. Toen nam ze 't kleine ding op haar schoot, trok Beppie's stoel nog wat dichtër bij, en zóó, gezellig met hun drietjes bij elkaar gezeten, kwamen er nog meer raadsels, oude en nieuwe. Maar dat eerste van Bep vond Oma toch het aardigste.

Het had intusschen geheel opgehouden met sneeuwen. En kijk, daar had je heusch de zon! Die kwam nog eens gauw even van achter de wolken naar het mooie donzige vachtje zien, waarmee de aarde nu bedekt was; en in haar vriendelijk licht zag de weg er uit alsof hij met diamanten was bezaaid.

De kinderen vonden het jammer dat de lucht zoo opgeklaard was. Zij waren veel liever in een sneeuwbus naar huis gegaan ook. Maar Grootma zei, dat het nu veel prettiger was buiten. Nu konden ze diamantjes zoeken in plaats van kapelletjes vangen.

„Maar ik weet toch wel wat er dan weer gebeurt,” zei Mientje. „Als ik die diamantjes opraap, zijn ze dadelijk weg, net als de kapelletjes. — Ik laat me niet meer foppen; ziet u wel?”

„Of je gelijk hebt, kleintje!” lachte Grootma. „Laat jij je maar nooit foppen, hoor!” — Toen, op ernstiger toon: „En zooals het nu hiermee gaat, kinderen lief, gaat het met al het genot, dat de wereld geeft. Dat laat ook niets achter; en laat de arme menschen, die er hun geluk in zoeken, bedrogen staan. Maar neen, nu praat

Oma veel te wijs voor zulke kleine oortjes. Speelt maar met de sneeuwkapelletjes en -diamantjes, mijn schatjes, en hebt nog maar veel onschuldige kinderpret. Wat Oma daareven zei, zul je later, hoop ik, wel verstaan. Onthoudt het maar vast, al begrijp je 't nog niet. En bidt vooral den lieven Heer elken dag om een rein hartje; daarvoor ben je niet te klein. En als je dat hebt, kan je pas *recht* vroolijk en gelukkig wezen. De Heere Jezus heeft gezegd: *Zalig* zijn de reinen van hart."

„Rein, wat is dat, Oma?" vroeg Mientje.

„Rein, liefje, dat wil zeggen schoon."

„Heelemaal wit, net als de sneeuw," zei Beppie, om het haar zusje eens heel duidelijk te maken.

„En net als mijn schortje," kwam zus, die ook een voorbeeld noemen wou. „Mijn schort is ook heelemaal wit. Kijk maar."

„Maar niet zoo wit als de sneeuw," beweerde Beppie. „Sneeuw is het witste, dat er bestaat. Nietwaar, Oma?"

„Ja," zei Oma. „En toch weet ik iets dat nóg witter is."

„Nóg witter dan sneeuw?!" vroeg Beppie verwonderd. „Wat is dat dan, Oma?"

„Is het een raadseltje?" vroeg zus.

Maar Beppie zag wel aan Oma's gezicht dat ze nu niet in eens weer met een raadseltje bezig was; daarvoor klonk Oma's stem ook veel te eerbiedig toen ze zeide:

„Het is dat reine hart, waar ik zoeven zei dat m'n kindertjes elken dag om bidden moesten. Een hart, dat door den Heere Jezus van zonde gereinigd is, is witter dan sneeuw."

Maar Grootma bemerkte wel aan de vier vragende oogjes, die tot haar opzagen, dat ze alweer niet begrepen was. Daarom zei ze: „Jullie weten wel wat *zonde* is, nietwaar?"

„Kwaad," zei Beppie.

„En *doen* jullie wel eens kwaad?"

De zusjes knikten beiden van ja. Mientje bekende zelfs heel eerlijk, dat ze dien morgen nog pas een beetje gejoekt had.

„O, kinderen lief, de zonde is toch zoo iets verschrikkelijks," zei Oma. „Ze maakt de menschen zoo ongelukkig; want ze maakt het hart onrein. En uit een onrein hart komen allerlei verkeerde dingen voort. En menschen, die verkeerde dingen doen kunnen niet gelukkig zijn."

Ja, dat *wist* Beppie. Ach, wat was ze zelf óók ongelukkig geweest, toen ze zoo boos gedaan had tegen zus.

„Vertel me eens, mogen jullie 's middags wel met een vuil gezicht of vuile handen bij Pa en Ma aan tafel komen?" vroeg Oma.

„Neen," zei Bep. „Pa wil ons altijd schoon hebben." Als we er vuil uitzien, mogen we niet binnen, zegt Pa."

„Dat begrijp ik," zei Oma. „En zoo kan ook de Heer geen menschen met een vuil en onrein hart bij zich in den hemel nemen, waar alles zoo heerlijk en heilig is."

„Maar Maatje wast ons als we ons vuil gemaakt hebben," kwam zus er tusschen. „En dan krijgen we een schoon schort aan, hé, Bep? En als we dan schoon zijn, mogen we weer binnenkomen."

„Juist, me kind, zoo is het," zei Oma. „Maatje *wascht*, Maatje *reinigt* je vuile gezichtje. En zoo wil de

lieve Heiland je zondig *hartje* reinigen, als je 't Hem vraagt. Hij alleen kan dat doen. En, o, Hij doet het zoo gaarne. want Hij heeft ons allen zoo lief. Koning David, je weet wel, van wien we in den Bijbel lezen . . ."

„Ja," viel Bep in, „die dien sterken reus versloeg, toen hij nog een herder was!"

„Goliath!" riep Mientje.

„Precies. Nu, die David had later, toen hij Koning was, eens een erg groot kwaad gedaan. Hij wist dat dit kwaad uit zijn hart kwam, en dat het er daarbinnen dus lang niet goed uit moest zien. Maar hij wist ook, dat de Heer zijn hart reinigen kon. En omdat hij dit zoo graag wilde, bad hij: *Heere, wasch mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw.*"

„Maar, Oma," vroeg Beppie, „hoe doet de Heer dat? Je hart zit toch *in* je?"

„Ja, kindlief, het hart zit *in* je; en *hoe* de Heer het doet, kan niemand zien. — Waaide het toen je hier naar toe kwam?"

„Ja, of 't!" zei Beppie.

„Hoe weet je dat? Heb je den wind dan gezien?"

„Hè, wel nee, Oma!" lachte Beppie. „De wind kan je toch immers niet zien?"

„Hoe wéét je dan dat het waaide?"

„Ik *voelde* hem in mijn gezicht, en ik *hoorde* hem in de boomen."

„Al de sneeuw waaide in ons gezicht," lachte zus.

„Kijk eens aan," zei Oma. „*Of* je dus merken kon dat de wind aan 't werk was, hè? En net zoo gaat het nu met het werk, dat de Heer doet in ons hart. Daar kan je ook niet van zien *hoe* het geschiedt. Maar

dat het geschiedt is best te bemerken. — Ik ken een meisje, dat vroeger erg ondeugend was, en iedereen verdriet deed. Maar zij kreeg er berouw over, en bad of de Heer haar hart veranderen, en haar een goed kind maken wilde. En haar gebed is verhoord. Zoo knorrig en ongehoorzaam ze vroeger was, zoo vroolijk en lief is ze nu. Het is een heel *ander* kind geworden. En dat komt omdat haar hart rein gemaakt is. — En wat de Heer nu aan koning David en aan dat meisje gedaan heeft, dat wil Hij doen aan alle menschen en aan alle kinderen, die er Hem om vragen."

Toen de zusjes 's middags thuis kwamen, vertelden ze van de prettige wandeling in de sneeuw, en van de lekkere flensjes, en van de raadsels, en van alles, wat ze zool meer bij Grootma gedaan en gepraat hadden.

Wat Grootma van de sneeuwkapelletjes en -diamantjes gezegd had, wisten ze niet meer; maar dat gebed van koning David hadden ze goed onthouden. Ze wilden ook gaarne een rein hartje hebben, zooals dat meisje gekregen had, en baden voortaan elken dag bij hun morgen- en avondgebedje: „*Wasch mij, lieve Heer, en ik zal witter zijn dan sneeuw.*"

